

ΕΝΔΕΥΜΕΝΕΣ με...

11/10/66

Λευωσία - Νέα Δελχί

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ

Χαρκιζι

ΜΑΚΡΥΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Α. Μια καινούργια 'Αμερική ανθρώπων που προβληματίζονται

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΗ ΜΑΣ κ. Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Α Ένα γιγαντιαίο Τ.Υ. απογειώνεται τα παγερά μεσάνυχτα της 11ης του Νιόβρη από το αεροδρόμιο της Μόσχας με κατεύθυνση τα νοτιοανατολικά. Μέσα, καμιά εκατοστή "Αγγλοι, Γάλλοι, 'Αμερικανοί, Λατινοαμερικανοί, "Αραβες, 'Αφρικανοί προσπαθούσαν να συνεχίσουν τον ύπνο, που διακόπηκε.

Σπάνια οι άνθρωποι πραγματοποιούν γνωριμίες στα αεροπλάνα. Είναι κι' ο δόμος, που πνίγει τη φωνή, φταίει όμως και το αλλόκοτο συναίσθημα, που προκαλεί το ύψος, ή απομόνωση του ανθρώπου μέσα σε μια μικροσκοπική μηχανή στο άχανές άπειρο. 'Ο ύπνος όμως δεν έρχεται γιατί προτού το καταλάβουμε ο ουρανός φωτίζεται κι' ο ήλιος, πελώρια κόκκινη μπάλα, αρχίζει να σκαρφώνει, μπροστά στα μάτια μας στόν πεντακάθαρο ουρανό.

Εσχάσαμε πώς τρέχουμε με ταχύτητα 15 χιλιομέτρων το λεπτό προς τόν ήλιο, και πώς όσο

προχωρούμε τόσο πιο γρήγορα τρέχει ο χρόνος κι' ή ζωή μας!

Πρώτος μου βάζει στο μυαλό τις σκέψεις αυτός ο γείτονας μου — ένας παλυταξιδευμένος 'Ιταλός δημοσιογράφος, που γύρισε δήμα προς δήμα όλα τα νέα κράτη της 'Αφρικής και της 'Ασίας και ξέρει προσωπικά προέδρους και πρωθυπουργούς, παλιούς και νέους.

Ευτυχώς στην τρίτη θέση πιό πέρα κάθεται ένας 'Αγγλος από τη Νοτιοδυτική 'Αφρική, κι' έτσι ο 'Ιταλός συνάδελφος, που κατέχει το κεντρικό κάθισμα, άνακαλύπτει κοινό έδαφος για συζήτηση.

Έγώ μισοκοιμώμαι και στ' ατύτα μου φτάνουν μισοθυμμένες λέξεις — Κασαβούμπου, Μομπούτου, Γκρούμαχ, Νουερέ, 'Ολύμπιο...

Ευπνώ στην Τασκένδη, τόν πρώτο σταθμό του ταξιδιού. Έδώ πιό είναι μέρα κι' ο καιρός καλός, σχεδόν ζεστός.

Κάμποσα τραπέζια στρωμένα στη σειρά μάς περιμένουν για να μάς φιλέψουν για τελευταία φορά σε σοβιετικό έδαφος με τήν πατροπαράδοτη βότκα και τόν μαύρο χαβιάρι.

Έδώ πλαταίνει και ο κύκλος τών γνωριμιών. 'Ο 'Ιταλός έχει άρκετο χιούμορ και γρήγορα δημιουργεί άτμόσφαιρα.

Τό μακρύ τραπέζι ζωντανεύει, ένας Ρώσος σηκώνει τόν ποτήρι και προτείνει να πιούμε στη γνωριμία μας, ένας 'Ελβετός νομικός, που αντιπροσωπεύει κάποια διεθνή όργανωση, που προπαγανδίζει τή δημιουργία παγκόσμιας κυβέρνησης, προτείνει να πιούμε για τήν αδελφότητα τών ανθρώπων, ένας τρίτος Σουηδός καθηγητής που ή όργανωση του ανέλαβε τήν πρωτοβουλία να καλέσει τήν προσεχή άνοιξη συνδιάσκεψη ειδικά για τόν Βιετνάμ, λέει να πιούμε για τήν ειρήνη στο Βιετνάμ και σ' όλο τόν κόσμο...

Λίγο πιό πέρα κάθεται μία κοπέλα, δόξασθη, 'Αμερικανίδα, μόλις 20 χρονών, που κυτάζει με άπληστα μάτια. Συστηνόμαστε. Είναι γραμματέας, λέει, τής συντονιστικής επιτροπής όλων τών ομάδων που αγωνίζονται για τήν ειρήνη στο Βιετνάμ, στην πόλη Μάντισον.

— Τόσο νέα; τής κάνω.

— Σάς παραξενεύει; — ρωτά.

— Σ' έμας τόν κίνημα τής ειρήνης είναι στα χέρια τών νέων, τών φοιτητών. "Ο,τι ζωντανό υπάρχει στις ΗΠΑ προέρχεται από τή νεολαία!

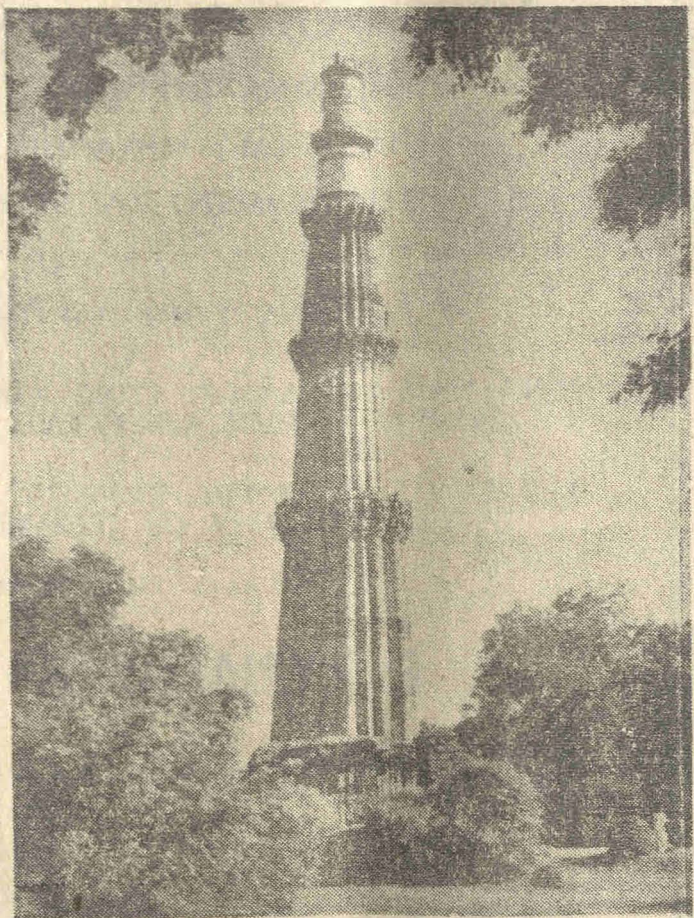
Μιλά με πάθος κι' έχει όλη τή διάθεση να μου εξηγήσει, να ρωτήσει κι' ή ίδια για τήν Κύπρο, για τήν 'Ελλάδα.

"Ετσι, τόν ταξίδι τώρα τόν συνεχίζω με άλλη παρέα.

Πιάί μου ή Τζόαν, ή 'Αμερικανίδα κι' ένας άλλος 'Αμερικανός, ό καθηγητής Μαρσέλα Με βάζουν στη μέση κι' αναλαμβάνουν να με μνήσουν στο μυστήριο, που λέγεται 'Αμερική και ψυχολογία του μέσου 'Αμερικανού — ή πιό άπλη μά κι' ή πιό περίπλοκη ταυτόχρονα όπως μου λένε.

'Ο ήλιος μπαίνει τώρα από τόν παράθυρο κι' άντανακλάται μέσα από τούς χοντρούς φακούς του συνομιλητή μου.

Μου είναι πολύ δύσκολο να μεταφέρω στο άρθρο αυτό όληκληρη τήν κουβέντα με τούς 'Αμερικανούς φίλους, ιδιαίτερα δέ έκείνα τά λεπτά σημεία της για τήν ψυχολογία και τόν τρόπο ζωής τών ανθρώπων στις ΗΠΑ. 'Η ουσία πάντως είναι πώς μία καινούργια 'Αμερική παρουσιάστηκε μπροστά μου, μία 'Αμερική ανθρώπων, που προβληματίζονται, που μάχονται και ύποφέρουν,

Τό Κούτπ Μινάρ στη Νέα Δελχί

◆ — ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 5η ΣΕΛΙΔΑ

AD1.137

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΑΚΡΥΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

πολύ, αφάνταστα για το παγερό κενό, που τους περιβάλλει.

Είναι σε εκατοντάδες, που ανέρχονται οι λογής - λογής επιτροπές, που ξεσηθούν σε γειτονιές, σε ταβέρνες κι' έκκλησιές, σε κολλέγια και πανεπιστήμια.

Επιτροπές σχηματίζουν οι οικοκυρές, οι πάστορες, οι νέγροι, οι φοιτητές, οι νέοι, που βαρέθηκαν τα πάντα, οι καθηγητές. Κι' οι επιτροπές αυτές έχουν τα πιο διαφορετικά ονόματα, είναι είτε επιτροπές για το Βιετνάμ, είτε για τον πυρηνικό αφοπλισμό, είτε για τα πολιτικά δικαιώματα των Νέγρων είτε ακόμα για ένα τίποτα — απλώς ένα όνομα, που τίποτα δεν λέει.

Ένα μονάχα είναι το κοινό σημείο, που ενώνει όλες αυτές τις καταστάσεις. Όλες τους εκφράζουν τη βαθιά ανησυχία του αμερικανικού λαού για το σήμερα και το αύριο τους, όλες τους εκφράζουν την ανάγκη μιάς οποιασδήποτε αλλαγής.

Στις 10 του Σεπτεμβρίου, στο Κλήβελαντ του Όχάιο είχαν συγκεντρωθεί εκατοντάδες αντιπρόσωποι πολλών τέτοιων επιτροπών, που σκοπό είχαν ν' αναλάβουν την οργάνωση μιάς κοινής εκδήλωσης. Κι' έδωσαν το τετράημερο, που προηγήθηκε των εκλογών της 8ης του Νόβμβρι, σαν τετράημερο κινητοποίησης με κεντρικό αίτημα το σταμάτημα του πολέμου στο Βιετνάμ.

Οι φίλοι μου είχαν φύγει πρωταύρισμα κι' έστρατεύει κι' έτσι αγωνιούσαν για τ' αποτέλεσμα της.

— Πάντως μη περιμένετε ακόμα πολλά πράγματα από μας — επαναλαμβάνει ο καθηγητής. Είμαστε ακόμα ανοργάνωτοι, σκόρπιοι εδώ κι' εκεί, χωρίς κανένα συντονισμό...

— Η όργη όμως, είναι διάχυτη παντού — παίρνει τον λόγο η Τζόαν — και δεν περιορίζεται στις οργανωμένες δυνάμεις. Έγώ ξέρω πολλούς φοιτητές, που δεν ανήκουν πουθενά κι' ούτε θέλουν ν' ανήκουν κι' όμως, σαν τους καλέσουμε σε διαδηλώσεις και πικετοφορίες ποτέ δεν λένε όχι...

Οι νέοι μας θέλουν, πολύ θέλουν την αλλαγή, μα δεν ξέρουν πώς και τι να κάνουν για να βγαύν απ' αυτή την κατάσταση. Είναι όλα τόσο συγχυσμένα! Ξέρετε τι τραγουδί αγαπάει πολύ στην πόλη μου; Άκουστε το!

Κι' αρχίζει ν' απαγγέλλει:

«Ψές είχα το πιο παράξενο (δόνερο,

που ονειρεύτηκα ποτέ.

Είδα πώς όλος ο κόσμος συμφώνησε να βάλει τέρμα (στον πόλεμο).

Ζητώ να μου το τραγουδήσει. Έστω ψυθιριστά. Το τραγουδά. Δεν έχει τη συνθισμένη μελωδία των δίκων μας τραγουδιών. Είναι σαν κουβέντα, κάτι σαν έκμυσθρευση.

Τέτοια τραγουδία υπάρχουν πολλά και τα τραγουδούν ή μάλλον τ' απαγγέλλουν με συνοδεία κιθάρας στις γωνιές των δρόμων, μπροστά σε ούρες του κινηματογράφου, στα νυκτερινά κλάμπς, μπροστά σε μισομεθυσμένους από την άνια νέους...

«Μέσα βαθειά μου — λέει ένα άλλο τραγουδί — το πιστεύω πώς θα νικήσουμε μιά μέρα και θα ζήσουμε σε ειρήνη, πιασμένοι χέρι - χέρι...»

Το τραγουδί κόβεται στη μέση. Κάποιοι, μας δείχνουν προς τα κάτω, όπου ατέλειωτες σειρές από βουνοκορφές ή μιά πιο ψηλή και πιο μυτερή από την άλλη, ξεδιπλώνονται σε μικρή μόνο απόσταση από το αεροπλάνο μας.

Δεν επρόκειτο εδώ για τα συνθισμένα βουνά, που ξέρουμε με τις μαλακές, καμπύλες γραμμές και τα δέντρα, που σκεπάζουν με σποργή τις πλαγιές τους. Ούτε ένα δέντρο δεν διακρίνεται κανένα απόλυτως σημάδι, ή έστω ίχνος ζωής.

Μόνο οι κορφές ψηλά στραφιλίζουν από το αλάνο χιόνι, που τις έχει σκεπασμένες και σε στιγμές μοιάζει με τον άφρο,

που κουβαλούν στην πλάτη τους τα τιτανικά κύματα των άκεωνών.

Μιά ώρα παίρνει το πήδημα πάνω από τα Ίμαλάια κι' ύστερα κατακυλούμε στους καταπράσινους κάμπους, με τα μεγάλα, φουσκωτά ποτάμια και τα χωριουδάκια, άμετρητα, μικρά χωριουδάκια το ένα πλάι στο άλ-

λο. Κι' ο κάμπος προχωρά όσο προχωρά το βλέμμα κι' ορίζοντας πλαταίνει για ν' αγκαλιάσει την απέραντη αρχαία χώρα των Ίνδιών.

— Το τραγουδί θα το συνεχίσουμε στη Συνδιάσκεψη — υποσχόμαστε, όταν το αεροπλάνο παίρνει πια να προσγειώνεται στη Νέα Δελχί...

ΔΙΑΦΟΡΑ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

ζημιάσιν. Τα μέχρι σήμερα γενόμενα έξοδα δι' έκαστον χώραν δεν δικαιολογούν ούτε τὰς £2 μινιαίων που πληρώνουμην μέχρι σήμερα. Διά τῆς Ὑμετέρας ἀποφάσεως ζητεῖτε μινιαίαν αὐξησιν κατὰ 300%.

3ον. Θεωροῦμεν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἄδικον, καὶ ἐξυπηρετοῦσαν ὄλως δι' ὄλου ἐμπορικῶν σκοποῦς, ἀντὶ τοῦς κοινωφελῆς σκοποῦς που ἐπιστέψαμεν ὅτι θὰ ἐπιδιώκοντο μετὰ τὴν δημιουργίαν τῶν χωρῶν σταθμεύσεως.

Ἡ ἀπόφασίς μας εἶναι, ὅπως μὴ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν ἀπόφασιν, καὶ οὐδεμίαν ὑπερτίμησιν τῶν ὑφισταμένων δικαιωμάτων ἀποδεχόμεθα. Ἐπαναλαμβάνομεν προηγουμένα αἰτήματα μας διὰ δημιουργίαν ἀποχωρητηρίου, ἐγκαταστάσεως δημοσίου τηλεφώνου, καφενεῖου, τὴν μείωσιν δικαιωμάτων ἐνοικίσεως, καὶ ἄλλα, τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὁποίων θεωροῦμεν πραγματοποιήσιμον διὰ τῶν πληρωνομένων μέχρι σήμερα δικαιωμάτων, τὰ ὅποια ὑπερβαίνουσι τὰς 200 λίρας μινιαίως δι' έκαστον χώραν σταθμεύσεως.

Προτείνομεν ὅπως δεχθεῖτε ἀντιπροσωπεῖον μας διὰ μελέτην του δημιουργηθέντος προβλήματος, δι' ἐξέυσεσιν λύσεως.

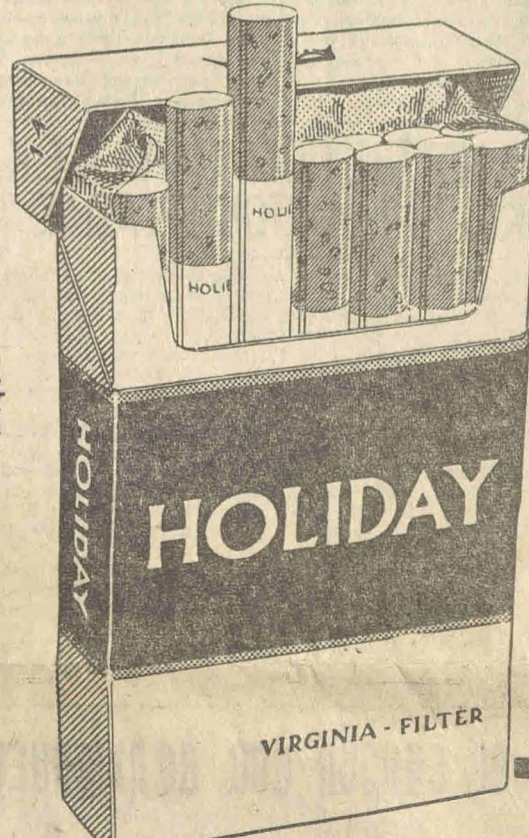
Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, ὅπως ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὴν Ἀρχὴν Ἀδειῶν ἵνα μὰς ἐξασφαλίσῃ ἄλλους χώρους σταθμεύσεως μετὰ χαμηλά δικαιώματα, ἢ νὰ τροποποιήσῃ τὰς ἀδείας ὀδικῆς χρήσεως τῶν ὀχημάτων μας, εἰς τοὺς χώρους που σταθμεύσαμεν πρὸ τῆς δημιουργίας τῶν δημοτικῶν χωρῶν σταθμεύσεως.

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν ὅτι τὸ ὑπόμνημα μας θὰ τύχῃ τῆς δεούσης Ὑμῶν προσοχῆς

Εὐχαριστοῦντες
Διατελούμεν μετὰ τιμῆς
διὰ τὴν ΠΕΕΑ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
Οἱ τοπικοὶ Ἐπίτροποι τῶν
χωρῶν Σταθμεύσεως.

● Ἀντίγραφα ἀπεστάλησαν στὸν Ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν, τὸν Ὑπουργὸ Συγκοινωνιῶν καὶ Ἔργων, τὴν Ἀρχὴ Ἀδειῶν, τοὺς Βουλευτὰς ἐπαρχίας Λευκωσίας, τὶς συντεχνίας ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΔΕΟΚ, ΠΟ-ΑΣ καὶ τὴν ΠΕΚ, τὴν ΕΚΑ καὶ τὴν ΠΟΒΕΚ.

VIRGINIA - FILTER HOLIDAY

85 ΜΙΛΣ

Μάλιστα!
Πετύχαμε το τσιγάρο που περιμένατε!
Σας προσφέρουμε τώρα το HOLIDAY, ένα τσιγάρο φίλτρου από έκλεκτά καπνά Βιρτζίνια.